

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **OKD, a.s.**, IČO 268 63 154, se sídlem Stonavská 2179, Karviná-Doly, zastoupen JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem se sídlem Preslova 9, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I)** Obec Trojanovice, se sídlem Trojanovice 210, zastoupena Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, **II)** Město Frenštát pod Radhoštěm, se sídlem nám. Míru 1, Frenštát pod Radhoštěm, **III)** P. K., **IV)** Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava, a.s., se sídlem 28. října 1235/169, Ostrava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 118011/2013 ze dne 5. 12. 2013, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 15/2014 – 142 ze dne 13. 10. 2016,

takto:

I. Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení I) **se zamítá.**

II. Osoba zúčastněná na řízení I) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení I) **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Jirouska, advokáta se sídlem Preslova 9, Ostrava.

V. Osoby zúčastněné na řízení II), III) a IV) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem staveb v areálu dobývacího prostoru výhradního ložiska Dolu Frenštát v katastrálním území Trojanovice. Stavby (objekty na LV č. 959) byly postupně zhotoveny na základě územního rozhodnutí ze dne 25. 2. 1980 a navazujících stavebních povolení a kolaudačních rozhodnutí jako stavby dočasné, plnící účel zařízení staveniště při výstavbě Dolu Frenštát. Podstatnou část tvořily dva soubory objektů zařízení staveniště pro hloubení jam č. 4 a 5 (důlních děl) a dále objekty zařízení staveniště pro povrchovou výstavbu. Termíny dokončení této přípravné fáze výstavby Dolu Frenštát (na níž měla navazovat instalace definitivních těžních zařízení a spuštění vlastního provozu) byly stanoveny ve stavebních povoleních vydaných v letech 1981 až 1989, popř. i kolaudačních rozhodnutích tak, že doba trvání staveb byla stanovena konkrétním datem, do kdy budou provozovány nebo likvidovány, popř. současně vázána na splnění účelu, k němuž byla stavba zhotovena. U hlavních dvou souborů zařízení staveniště rozhodnutí stanoví, že „*Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení jámy do 30. 9. 1988*“ (stavební povolení ze dne 30. 1. 1984, kolaudační rozhodnutí ze dne 31. 7. 1984), resp. „*Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 5 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení do 30. 12. 1989*“ (stavební povolení ze dne 20. 8. 1984, kolaudační rozhodnutí ze dne 21. 8. 1985). Nejzazším termínem, který z některých jiných rozhodnutí vyplývá, je datum 31. 12. 2010, popř. „po roce 2010“.

[2] Opatřením ze dne 24. 2. 2011 zahájil Městský úřad Frenštát pod Radhoštěm, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), dle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“) řízení o odstranění dočasných staveb ve vlastnictví žalobce, u nichž uplynula doba trvání. Předmět řízení vymezil pod č. 1 – 18 souborem dílčích stavebních objektů kolaudovaných konkrétním kolaudačním rozhodnutím. Dne 28. 4. 2011 bylo zahájeno řízení o odstranění některých dalších staveb, které bylo s dříve zahájeným řízením spojeno.

[3] V mezidobí dne 11. 3. 2011 podal žalobce u stavebního úřadu žádost o prodloužení trvání staveb do roku 2031. V žádosti tvrdil, že jámy č. 4 a 5 nejsou dosud dohloubeny a dokončeny podle schváleného projektu a rozhodnutí Obvodního báňského úřadu, neboť výstavba dolu byla zastavena a byl schválen tzv. zajišťovací (konzervační) provoz rozhodnutím OBÚ Ostrava č. j. 6533/1994-511-Ing. Tf/MI ze dne 13. 12. 1994, původně termínovaný do 31. 12. 1994, prodloužený rozhodnutím ze dne 12. 8. 2003 na dobu neurčitou. S prodloužením doby trvání staveb nezbytných pro zajišťovací provoz Obvodní báňský úřad souhlasí (stanovisko ze dne 11. 3. 2011). V žádosti byl uveden seznam objektů pod poř. č. 1-52 s odkazem na stavební povolení a kolaudační rozhodnutí; u některých

z nich byl uveden odkaz na rekolaudační rozhodnutí (ze dne 17. 5. 1990, 17. 7. 1990 a z 31. 10. 2005) s tím, že doba trvání je u těchto objektů neomezena.

[4] Stavební úřad rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, č. j. OVÚP/21491-11/1121-2011/rkrig, žádost o prodloužení trvání staveb zamítl vázán závazným stanoviskem Správy Chráněné krajinné oblasti Beskydy. Odvolání žalobce zamítl Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 4. 5. 2012, č. j. MSK 213397/2011, které nabylo právní moci dne 9. 5. 2012. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 9. 2014, č. j. 22 A 71/2012 – 195. Následná kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 217/2014 – 37.

[5] Stavební úřad mezitím pokračoval v řízení o odstranění staveb. Ústního jednání dne 13. 6. 2012 se účastnil i zástupce Obvodního báňského úřadu pro území krajů Moravskoslezského a Olomouckého (dále jen „báňský úřad“), který již dříve jednak dovozoval své postavení dotčeného orgánu a současně prezentoval své stanovisko o nemožnosti odstranění staveb zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 a 5. Stavební úřad s ním jako s dotčeným orgánem nejednal.

[6] Dne 5. 3. 2013 podal žalobce *(s odvoláním na změnu věcné příslušnosti báňského úřadu, § 16 odst. 3 stavebního zákona ve znění novely provedené zákonem č. 350//2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013)* u báňského úřadu žádost o změnu v užívání předmětných staveb, kterou se domáhal povolení změny užívání staveb jako staveb trvalých. Báňský úřad usnesením ze dne 3. 4. 2013, sp zn. SBS/06622/2013/OBÚ-05/10/630/Ing.Sk, řízení o této žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), pro překážku litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu. Projednání žádosti brání probíhající řízení o odstranění předmětných staveb, které zahájil z úřední povinnosti stavební úřad a které dosud nebylo ukončeno. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl Český báňský úřad rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, č. j. 13907/2013/ČBÚ-21 s tím, že podáním žádosti o změnu v užívání dočasné stavby, u které již uplynula doba jejího trvání, se obligatorně zahajuje řízení o odstranění takové stavby. Řízení o odstranění stavby je však již vedeno stavebním úřadem. Ustanovení § 129 odst. 6 stavebního zákona (ve znění účinném po 1. 1. 2013) neumožňuje báňskému úřadu vést řízení o povolení změny v užívání stavby, pokud současně stavební úřad projednává odstranění týchž staveb. Toto rozhodnutí žalobce napadl u Krajského soudu v Ostravě, který rozsudkem ze dne 24. 9. 2015, č. j. 22 A 120/2013 – 82, rozhodnutí Českého báňského úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudek krajského soudu osoba na řízení účastnění – obec Trojanovice napadla kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 30. 5. 2017, č. j. 5 As 235/2015 - 68.

[7] Stavební úřad po právní moci rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 14. 6. 2013 pokračoval v řízení o odstranění staveb a rozhodnutím ze dne 24. 6. 2013, č. j. OVÚP/8816/2013/rkrig/spis 723/2011, nařídil výrokem I. odstranění celkem 64 konkrétních objektů či jejich částí, subsumovaných pod č. 1-21 buď jako soubor staveb nebo jako jednotlivé objekty v areálu Dolu Frenštát s odkazem na kolaudační rozhodnutí u každého z takto označených pořadových čísel. Výrokem II. stanovil podmínky pro odstranění staveb, výrokem III. žalobci uložil povinnost do 4 měsíců od právní moci

tohoto rozhodnutí předložit stavebnímu úřadu návrh technologického postupu prací při odstranění staveb.

[8] Krajský úřad Moravskoslezského kraje toto rozhodnutí částečně změnil (v ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto) avšak nařízení odstranění staveb potvrdil rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013, č. j. MSK 118011/2013 (napadené rozhodnutí). K žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. října 2016, č. j. 22 A 15/2014 - 142 (napadený rozsudek), napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II.
Rozsudek krajského soudu

[9] Námitce žalobce, že jako s účastníky řízení měl stavební úřad jednat s Českou republikou a nájemci předmětných staveb, kteří v nich provozují své živnosti, soud nepřisvědčil s tím, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. slouží k ochraně veřejných subjektivních práv žalobce, nikoli dalších osob. Jinými slovy, žalobci nepřísluší právo podávat actio popularis. Vzhledem k uplatnění totožné žalobní námitky v řízení o přezkum rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby trvání staveb, odkázal na úvahy své i úvahy Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 22 A 71/2012, resp. 4 As 217/2014.

[10] Jako nedůvodnou odmítl i námitku, že ve výroku rozhodnutí (ve znění odvolacího rozhodnutí) schází údaj, že bylo postupováno dle § 129 odst. 5 stavebního zákona nikoli ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů, ale ve znění účinném do 31. 12. 2012. Zdůraznil, že tato skutečnost je uvedena a podrobně odůvodněna hned v prvním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí, navíc jde o drobné pochybení.

[11] K procesní námitce, že správní orgány pochybily, pokud nevyčkaly na skončení soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby trvání dočasných staveb, se krajský soud ztotožnil s argumentací žalovaného, že žádný předpis, ani soudní rozhodnutí mu toto neukládaly jako povinnost, jednak podotkl, že žaloba proti uvedenému rozhodnutí byla pravomocně zamítnuta, takže i kdyby správní orgány pochybily, nemohlo by to vést ke kasaci nyní napadeného rozhodnutí.

[12] Rovněž se plně ztotožnil s názorem správních orgánů, že báňskému úřadu nepříslušelo postavení dotčeného orgánu v předmětném řízení, neboť s jejich odůvodněním již žalobce v žalobě věcně nepolemizoval.

[13] Naopak přisvědčil žalobní námitce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly okolností, kdy a na základě čeho uplynula doba trvání u jednotlivých staveb, jejichž odstranění bylo nařízeno. Žalobce zde tvrdil, že nařízení odstranění staveb se týká i staveb, jejichž trvání nebylo rozhodnutím stavebního úřadu omezeno, dále staveb, které jsou sice označeny jako dočasné, avšak doba jejich trvání je v rozhodnutích určena způsobem, který je neurčitý, a rovněž staveb, jejichž trvání je při správném výkladu kolaudačních rozhodnutí vázáno na dvě skutečnosti, a to dokončení hloubení těžní jámy či určité datum nebo letopočet. Žalobce proto nesouhlasil s žalovaným, že rozhodující pro skončení trvání

dočasné stavby je datum (letopočet), takový výklad považoval za neudržitelný s ohledem na smysl původních rozhodnutí, určujícím pro trvání staveb je podle žalobce dokončení hloubení jámy, neboť tím skončí funkce dočasných staveb, jakožto součásti staveniště pro hloubení jámy. Žalobce rovněž poukázal na konflikt mezi stavebním úřadem a báňským úřadem, podle něhož některé ze staveb jsou bezpodmínečně nutné pro realizaci rozhodnutí o povolené hornické činnosti, tj. pro předepsaný konzervační provoz dolu. Odstranění povrchových staveb je nařízeno bez zřetele ke stavbám podzemním a konzervačnímu procesu a je technicky neproveditelné. Zastavením větrání by došlo k výbuchu nahromaděného metanu a zastavením čerpání důlní vody by došlo k jejímu nevratnému průniku do vod povrchových.

[14] Krajský soud vytkl stavebnímu úřadu, že ve výroku rozhodnutí označuje u jednotlivých objektů toliko číslo jednací a datum vydání jednotlivých kolaudačních rozhodnutí a ani v odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí pak není u jednotlivých objektů vymezeno, kdy u kterého uplynula doba trvání a na základě jaké úvahy k tomu správní úřad dospěl. Akceptovatelným by byl takový postup, pokud by o uplynutí doby, na níž byly jednotlivé stavby povoleny, nebylo sporu a uvedená doba by jednoznačně z textu příslušných kolaudačních rozhodnutí vyplývala, nikoli v daném případě. Rozhodnutí vztahující se hned k první stavbě, uvedené ve výroku, a to rozhodnutí č. j. 975/89-výst.328/1-Hú (žalobcem chybně označeno jako č. j. 975/98-výst.328/1-Hú), správní orgány vůbec u uvedené stavby nezmiňují, ač je ve správním spise u uvedené stavby založeno a týká se jí, ale u uvedené stavby odkazují pouze na předchozí kolaudační rozhodnutí č. j. 2385/82/655/83-výst.-328/1-Ra (v rozhodnutí chybě označeno č. j. 2385/82/655/53-výst.-328/1-Ra) ze dne 25. 8. 1983; ve spise je ovšem založena jen 1. a 3. strana uvedeného rozhodnutí, kde nic určitého k době trvání staveb uvedeno není. Krajský soud proto vytkl, že k tomu, aby mohl napadené rozhodnutí přezkoumat, potřebuje jasné a přehledné úvahy správních orgánů, ke kterému dni (popř. ke kterému dni nejpozději) ve vztahu ke každé stavbě (popř. souboru staveb) skončila doba jejich trvání a na základě jakého rozhodnutí veřejné moci se tak stalo.

[15] Za ne zcela dostatečnou i určitou shledal krajský soud sběrnou argumentaci k rozhodnutím, která obsahují dva časové údaje (hloubení jámy a letopočet či datum). Formulace se v jednotlivých stavebních povoleních a kolaudačních rozhodnutích různí, žalobce rovněž předložil poměrně obsáhlou argumentaci ohledně plausibilního výkladu dvou časových údajů v rozhodnutích, která se opírá zejména o vymezení účelu povolovaných staveb. K němu se správní orgány nevyjádřily a jen předestřely svůj názor, že gramatický výklad vede k tomu, že konkrétní data představují maximální dobu trvání staveb bez zřetele k dokončení hloubení jam. Soud podotkl, že jazykové uchopení textu normy je pouze prvotním přiblížením k jejímu obsahu, zvláště za situace, není-li z hlediska jazykového význam textu nesporný; dále upozornil, že stavební zákon, podle nějž byla vydávána kolaudační rozhodnutí, tj. zákon č. 50/1976 Sb., definoval dočasné stavby jednak uplynutím stanovené doby, jednak pominutím účelu, pro nějž byla stavba zřízena (srov. § 88 odst. 1 písm. d) citovaného zákona).

[16] Vzhledem k uvedenému shledal předčasné zabývat se dalšími žalobními body (tím, zda stavby jsou nutné pro povolený konzervační provoz dolu, zda je odstranění technicky proveditelné, jaký bude mít odstranění staveb vliv na inženýrské sítě, či byla-li správně

uplatněna koncentrace řízení ve vztahu k návazným skutečnostem) a neprováděl k nim ani navržené důkazy. Napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost a rozpor se spisovým materiálem podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

III.
Kasační stížnost a vyjádření účastníků řízení.

[17] Rozsudek krajského soudu napadla kasační stížností osoba na řízení zúčastněná I., obec Trojanovice /stěžovatelka/, z důvodu jeho nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[18] Za prvé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že se žalovaný a stavební úřad dostatečně nezabývaly okolností, kdy a na základě čeho uplynula doba trvání u jednotlivých staveb, jejichž odstranění bylo nařízeno a že je nedostatečné, pokud stavební úřad ve výroku svého rozhodnutí označuje jednotlivé objekty toliko číslem jednacím a datem vydání jednotlivých kolaudačních rozhodnutí. Naopak označení objektů ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného je jednoznačné a nebylo povinností uvádět v něm dobu, na kterou byly stavby povoleny.

[19] Krajský soud nesprávně vytýká absenci konkrétní doby trvání u jednotlivých staveb i odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, absenci úvahy vedoucí k závěru, že doba trvání již uplynula, včetně nedostatku vypořádání argumentace žalobce ohledně dvou časových údajů v rozhodnutí opírané o vymezení účelu povolovaných staveb. Stěžovatelka má za to, v odůvodnění jsou tyto otázky dostatečně a věcně zodpovězeny v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu.

[20] K tomu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 16 a 17, kde krajský úřad k době platnosti uvádí: *„Z těchto kolaudačních rozhodnutí vyplývá, že trvání dočasných staveb, které byly rozhodnutími povoleny k užívání, bylo omezeno s tím, že stavby měly být dle jednotlivých kolaudačních rozhodnutí odstraněny k různým datům v období 31. 12. 1984 až 31. 12. 2010.“* Dále uzavírá tuto otázku krajský úřad konstatováním, že na základě stavebních povolení je jednoznačně prokázáno, že předmětem řízení o odstranění staveb jsou stavby dočasné, u nichž již uplynula doba jejich trvání. Stěžovatelka má za to, že krajský úřad prověřil a podpořil závěry stavebního úřadu deklarované v odůvodnění jeho rozhodnutí o nařízení odstranit dočasné stavby.

[21] Stavební úřad pak na str. 52 uvedl, že vycházel z podnětu obce Trojanovice a jí doložených rozhodnutí a dále ze žádosti samotného žalobce o prodloužení doby trvání, kterou podal s vědomím, že se jedná o dočasné stavby. K jednotlivým definicím doby platnosti staveb a námitce žalobce se stavební úřad vyjadřuje na str. 53 a násl. svého rozhodnutí takto: *„Z předložených dokumentů vyplývá, že u staveb zařízení staveniště Dolu Frenštát nebyla vždy doba jejich trvání omezena pouze jejich účelem, ale i kombinací s pevným datem (např. „Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 5 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení do 30. 12. 1989“ – podmínka č. 13 stavebního povolení ONV v Novém Jičíně – Odboru výstavby a územního plánování, ze dne 20. 8. 1984, č.j. 870/84-výst-328/1-Ra, a na toto stavební povolení navazující kolaudační rozhodnutí téhož orgánu ze dne*

21. 8. 1985, č.j. 775/85-výst.-325/1-St, v němž byla doba trvání prodloužena, popř. bylo trvání staveb omezeno pouze určitým datem (např. stavební povolení ONV v Novém Jičíně – Odboru výstavby a územního plánování, ze dne 2. 9. 1981, č.j. 1761/81-výst-328/1-Ra/ing.Olš). Takovýto realizovaný způsob omezení trvání staveb zařízení staveniště nelze dle názoru stavebního úřadu vnímat jako nemožný (nezákonný). Již samotným gramatickým výkladem lze dospět k závěru, že v rozhodnutích byla data vždy stanovena takovým způsobem, že představují hraniční dobu existence. Konkrétní stavby by přitom bylo teoreticky možné odstranit i dříve, pokud by se vyčerpal jejich účel, tj. k tomuto účelu již nemohly sloužit, neboť by činnost, které sloužily (uvedené hloubení jámy), byla ukončena již před datem v rozhodnutí uvedeným. Na základě výše uvedeného stavební úřad dospěl k závěru, že v rozhodnutích uvedená data nejsou „přibližným odhadem potřebnosti staveb" (žádný takový pojem ostatně stavební zákon nezná a neznal ani zákon č. 50/1976 Sb.), nýbrž nejzazším bodem, do kterého mohou předmětné stavby na základě existujících povolení (rozhodnutí) v území právně existovat."

[22] Podle stěžovatelky tak oba orgány dostatečně vypořádaly argumentaci žalobce; stavební úřad uvedl, proč považuje stavby v areálu Dolu Frenštát za stavby dočasné a jak byla doba jejich platnosti definována. Stavební úřad sice neuvádí v odůvodnění svého rozhodnutí všechny formulace, které lze ve stavebních povoleních a kolaudačních rozhodnutích najít, ale reaguje na námitku žalobce a odůvodňuje svůj závěr ohledně formulací stanovené doby ve stavebních povoleních, kterou žalobce vnímal odlišně. Výslovně uvedl, že ji neshledal oprávněnou, popsal úvahy, které jej k tomu vedly, a odůvodnil i svůj závěr, proč považuje konkrétní datum uvedené ve stavebním povolení dočasných staveb v areálu Dolu Frenštát za nejzazší bod, do kterého mohly předmětné stavby v území právně existovat. Postup stavebního úřadu je v souladu i se závěrem Nejvyššího správního soudu, který judikoval: *„Přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, činí tak skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu."* (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. 7 Afs 1/2010).

[23] Stěžovatelka pro přehlednost následně citovala konkrétní formulace stanovení doby, na kterou byly povoleny dočasné stavby v areálu Dolu Frenštát ve stavebních povoleních. Nejzazší termín povolení (doby trvání) dočasných staveb byl ve stavebních povoleních stanoven podle stěžovatelky zcela jednoznačně. Sledováním úvahy rozhodujícího orgánu a kontrolou podkladů ve spisu lze nejzazší termín povolení (dobu trvání) každé jednotlivé stavby vždy ověřit.

[24] Stěžovatelka za druhé tvrdí, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu nenamítal, že by stavební úřad nařídil odstranit stavbu, která byla povolena jako trvalá. Skutečnost, že doba trvání staveb uplynula, je ze znění stavebních povolení zcela jasná – není stanovena alternativně, ale jednoznačně pevným datem. Nešlo o žádný „pouhý odhad doby", jak namítal žalobce. Stavební úřad tuto otázku v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil.

[25] Krajský soud měl v předmětné věci postupovat v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, sp. zn. 8 As 60/2009, dle kterého účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana

veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. NSS v označeném rozsudku dále uvedl: „*Úprava náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu ovšem nepředstavuje opomenutelnou kategorii. Zajišťuje totiž, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci. O významu uvedeného závěru ve vztahu ke správnímu trestání nelze mít sebemenších pochyb. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53).*“

[26] Argumentace, kterou žalobce v předmětné části odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu v řízení před krajským úřadem použil, je zčásti zcela nová. Tím, co odvolatel tvrdí zcela nově a co neuplatnil v předchozím řízení, se krajský úřad ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu nemusel zabývat.

[27] Stěžovatelka k tomu poznamenává, že otázkou dočasnosti staveb se zabýval stavební úřad i krajský úřad již v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, stejně jako Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 22 A 71/2012 na str. 6., kde uvedl: „*V tomto řízení není potřeba uvedenou otázku řešit meritorně, neboť i kdyby měl žalobce pravdu a stavby by nebyly dočasné, ale trvalé, zamítnutím žádosti o prodloužení doby jejich trvání by nedošlo ke zkrácení veřejných subjektivních práv žalobce. Nadto soud poznamenává, že vymezení doby trvání dvěma časovými údaji se týká jen menší části předmětných staveb, jak ostatně zdůraznily i zúčastněné osoby.*“ Byl-li krajský soud schopen se takto zorientovat v seznamu staveb, které jsou předmětem řízení a v rozhodnutích, na základě kterých byly povoleny, a věděl, že většina z nich je povolena na dobu jednoznačně definovanou, nemělo být pro něj obtížné zjistit ani v tomto řízení, o které stavby se jedná.

[28] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu, zejména s jeho výkladem dvou časových údajů obsažených v rozhodnutích a jeho závěrem, že správní orgány se základní otázkou „*kdy a na základě čeho uplynula doba trvání jednotlivých staveb*“ zabývaly nedostatečně. Proto je i logické, že se pro předčasnost nezabýval dalšími body žaloby.

[29] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s argumentací stěžovatelky, že napadený rozsudek je ryze formalistický, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména str. 16-17) i stavebního úřadu vyplývá, že se otázkou dočasnosti dostatečně zabývaly.

[30] Rovněž má za to, že se vypořádal s argumentací žalobce ohledně možného výkladu dvou časových údajů o dočasnosti stavebních objektů zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 a 5. Žalovaný namítá, že zmínku o odstranění stavebních objektů po skončení hloubení jámy do určitého data obsahují pouze dvě stavební povolení, a to stavební

povolení ze dne 20. 8. 1984 a stavební povolení ze dne 30. 1. 1984. Oba správní orgány jazykovým výkladem a logickou úvahou, vyjádřenou v odůvodnění rozhodnutí, dospěly k závěru, že krajními termíny, v nichž budou stavební objekty odstraněny, jsou data 30. 9. 1988 a 30. 12. 1989.

[31] Dodává rovněž, že i žalobce v řízení o prodloužení doby trvání staveb měl u stavebních objektů zařízení staveniště za prokázané, že u nich uplynula doba jejich trvání a že jejich další užívání je možné pouze na základě kladného rozhodnutí stavebního úřadu. To plyne jak z žádosti žalobce o prodloužení doby trvání staveb, tak z odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8. 11. 2011, č. j. OVÚP/21491-11/21121-2011-rkrig. V něm uplynutí doby trvání zpochybnil pouze u stavebních objektů SO 01 – kanceláře z buněk (původní označení SO 04, poté SO 01), SO 10/11 – AT stanice pitné vody a chlorovací zařízení, SO 17 – venkovní rozvody elektro, SO 16 – venkovní osvětlení, SO 15 – komunikace a zpevněné plochy, SO 11 – chloridová stanice, SO 08 – AT stanice provozní vody, SO 104 – netemperovaný sklad, SO 105 – netemperovaný sklad s rampou, tedy u stavebních objektů, které nebyly předmětem dvou výše uvedených stavebních povolení.

[32] U objektů zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 a 5 žalobce ve své žalobě uplynutí doby jejich trvání nezpochybnil, a ani nikdy v průběhu správního řízení u obou správních orgánů nikdy nezpochybnil svoji vůli docílit prodloužení doby jejich trvání z důvodu, že tato již uplynula. Stavební úřad a následně žalovaný neměli proto důvod pro další rozbory uplynutí doby dočasnosti u jednotlivých stavebních objektů zařízení staveniště pro prohloubení jam č. 4 a 5. Postup krajského soudu je v tomto neadekvátní, jestliže sám krajský soud takový postup by shledal akceptovatelný za situace, kdy by o uplynutí lhůty dočasnosti nebylo sporu. Z chování žalobce v průběhu řízení o prodloužení doby trvání staveb vyplývá, že u těchto objektů zařízení staveniště nebylo sporu, že doba jejich dočasnosti uplynula. Nebyl tak ani důvod pro následné zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem. Pro přehlednost žalovaný následně uvedl objekty zařízení staveniště pro hloubení jam č. 4 a 5.

[33] Žalovaný otázku ukončení doby trvání uvedených staveb považuje za zástupnou, neboť argumenty uvedl žalobce v této podobě až v žalobě, což je nepřípustné, takže nelze vyčítat stavebnímu úřadu ani žalovanému, že se k nim nevyjádřil ve svých rozhodnutích.

[34] Zpochybňovanou „sběrnou argumentaci“ k otázce prokázání, že doba dočasnosti staveb uplynula, považuje za dostatečnou s ohledem na to, o jak rozsáhlý soubor staveb se jedná. V daném případě je nutné rozhodnutí o odstranění stavby posuzovat v kontextu s rozhodnutím ve věci žádosti o prodloužení doby trvání jednotlivých stavebních objektů, neboť obě rozhodnutí spolu souvisí a na sebe úzce navazují.

[35] K odkazu krajského soudu na ust. § 88 zákona č. 50/1976 Sb., tj. dřívější stavební zákon, žalovaný uvádí, že toto ustanovení řeší, kdy lze nařídit odstranění stavby dočasné, nikoliv otázku, jak má být dle zákona vymezena dočasnost stavby. Soud pominul, že dobu dočasnosti stavby si stanovoval sám stavebník již v žádosti o územní rozhodnutí a stavební povolení, nikoliv stavební úřad v kolaudačním rozhodnutí, v němž stavební úřad, co se týče charakteristiky stavby, již uváděl pouze údaje vyplývající z předchozích řízení a

rozhodnutí; žadatel musel sám uvést, o jakou stavbu se jedná, tj. dočasnou nebo trvalou. V případě stavby velmi rozsáhlé či složité, bylo na stavebníkovi, aby objasnil zejména v žádosti o stavební povolení stavby způsob a dobu realizace stavby, tzn. i její etapizaci (zajištění komplexnosti a plynulosti výstavy). Vždy tedy musel uvést termín realizace stavby a dobu dočasnosti stavby (viz vyhl. č. 83/1976 Sb.) Z komentářů k předchozímu stavebnímu zákonu (např. Stavební zákon v teorii a praxi Jiří Doležal, Jan Mareček, Oldřich Vobořil) vyplývá, že omezení doby trvání stavby má být v časových jednotkách, např. do určitého data nebo na určitý počet roků. V případě zařízení staveniště se toto nevyžadovalo, neboť staveniště mělo sloužit po dobu stavby a pak mělo být odstraněno. Zde je tedy i vysvětlení, že jedním z důvodu, kdy lze nařídit odstranit stavbu dočasnou je, že pominul její účel. Pokud si sám žalobce u staveb zařízení staveniště určil dobu jejich trvání, bylo toto jen na jeho vůli a po uplynutí této doby musel stavby zařízení staveniště odstranit, pokud si nepožádal o prodloužení doby trvání stavby. S ohledem na dobu, kdy probíhala příprava investice OKD - dříve státního podniku, tj. v době plánovaného socialistického hospodářství, by bylo s podivem, pokud by u takové stavby nebyl přesně stanovený plán výstavby, tzn., že by nebylo i určeno, do kdy bude probíhat hloubení jámy a do kdy tedy bude potřeba mít k dispozici zařízení staveniště.

[36] Další osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

IV.
Posouzení kasační stížnosti

[37] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[38] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[39] Výrok I. rozhodnutí stavebního úřadu nařizuje odstranění stavebních objektů povolených v rámci výstavby Dolu Frenštát; stavby na povrchu představovaly objekty dočasné - zařízení staveniště - pro výstavbu vlastních důlních děl, staveb pod povrchem, a pro s nimi provozně souvisejících i definitivních staveb na povrchu. Vzájemná technická a provozní provázanost je u těchto staveb nesporná, byť jejich povolování náleží do věcné příslušnosti buď obecného, nebo speciálního stavebního úřadu. Objekty zařízení staveniště byly povoleny dle zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon (dále jen „zákon č. 50/1976 Sb.“) obecným stavebním úřadem, a obecně platí, že o odstranění staveb rozhoduje ten stavební úřad, který je povolil.

[40] V době povolování a kolaudace staveb zákon č. 50/1976 Sb., resp. jeho prováděcí vyhláška č. 85/1976 Sb. (účinná od 1. 10. 1976 do 1. 7. 1998) v § 1 definovala pojem stavby tak, že *(1) Za stavbu se považují veškeré stavby, bez zřetele na jejich a) stavebně technické*

provedení, např. budovy, věže, stožáry, zásobníky, nádrže, studny, komunikace, tunely, mosty a lávky, nástupiště a rampy, jeřábové dráhy, podzemní i nadzemní vedení, tribuny, zdi, oplocení, pomníky, b) účel, např. stavby pro bydlení, občanského vybavení, stavby pro výrobu a skladování, pro dopravu, rozvod energií, stavby pro vodní hospodářství, stavby a zařízení pro civilní obranu, stavby pro rekreaci, c) dobu trvání, (2) Stavby mohou být a) trvalé, b) dočasné, u nichž se předem omezí doba jejich trvání, např. stavby zařízení staveniště, stavby zřizované ke krátkodobému účelu, stavby umisťované na pozemcích výhledově určených k jinému využití apod. Obdobně následně v § 139b odst. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Sb. (s účinností od 1. 7. 1998) byl tento pojem vymezen tak, že: *Za stavbu se považují veškerá stavební díla bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání. Stavby mohou být a) trvalé, b) dočasné, u nichž se předem omezí doba jejich trvání*.

[41] Podle § 19 citované prováděcí vyhlášky (v návaznosti na § 66 zákona č. 50/1976 Sb.) mohl stavební úřad *„povolit soubor staveb včetně staveb zařízení staveniště nebo postupně jednotlivé stavby souboru, schopné samostatného užívání, podmiňující přeložky inženýrských sítí a stavby zařízení staveniště. Přitom přihlíží k důležitým veřejným zájmům (ochrana životního prostředí, chráněná území, zajištění komplexnosti výstavby apod.) a může stanovit, že provede stavební řízení až po rozšíření žádosti na další stavby, popř. na celý soubor staveb [§ 62 odst. 1 písm. b) a c) zákona].*

[42] Ve stavebním povolení byl stavební úřad povinen stanovit mj. *druh a účel* povolované stavby, podmínky pro provedení stavby, popřípadě též pro užívání stavby a odstranění stavby a i lhůtu pro dokončení stavby (§ 66 zákona č. 50/1976 Sb., § 25 vyhl. č. 85/1976, následně § 20 odst. 1 písm. d) vyhl. 132/1998 Sb.).

[43] Podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.: *Stavbu lze užívat jen k účelu určenému v kolaudačním rozhodnutí, popřípadě ve stavebním povolení. Změny ve způsobu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu nebo podstatném rozšíření výroby, popřípadě činnosti, která by mohla ohrozit zdraví a život nebo životní prostředí, jsou přípustné jen na základě rozhodnutí stavebního úřadu o změně v užívání stavby; na řízení se vztahují přiměřeně ustanovení § 76 až 84.* Oproti tomu dle odst. 2: *Změnu v užívání stavby, která je spojena se změnou stavby, projedná stavební úřad ve stavebním řízení a po jejím dokončení provede kolaudaci změny stavby.* Podle odst. 3 tohoto zákona: *Změna v užívání stavby nemůže být povolena, pokud je v rozporu se závaznou částí územně plánovací dokumentace*.

[44] Podle § 88 odst. 1. písm. d) zákona č. 50/1976 Sb. platilo, že *stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění dočasné stavby, u níž uplynula stanovená doba jejího trvání nebo pominul účel, pro který byla zřízena.*

[45] Podle odst. 5) téhož ustanovení: *Povolení stavebního úřadu se nevyžaduje k odstranění zařízení staveniště, jehož dočasnost byla omezena ve stavebním povolení na dobu trvání výstavby, a k odstranění staveb a zařízení, jež nepodléhají stavebnímu povolení. U drobných staveb [§ 55 odst. 2 písm. a)], informačních, reklamních a propagačních zařízení postačí ohlášení lhůty, do kdy budou odstraněny.*

[46] Konečně odst. 6) téhož ustanovení stanovil, že *vlastník zařízení staveniště projedná předem se stavebním úřadem možnost dalšího využití zařízení staveniště, jestliže po dokončení*

výstavby je možné využít je pro jiné účely. Podle výsledku projednání buď předloží stavebnímu úřadu návrh na změnu účelu užívání, popřípadě stavební úpravy, nebo zařízení staveniště po dokončení výstavby odstraní.

[47] I podle právní úpravy účinné v době vydání rozhodnutí o nařízení odstranění staveb [§ 129 odst. 1 písm. f), odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon] platí, že nařídit odstranění stavby lze *vlastníku stavby dočasné, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání*.

[48] V rozhodnutí o nařízení odstranění stavby povolené jako dočasné, tak musí být najisto postaveno, že buď uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání (ani na stavbu trvalou, ani prodloužena doba trvání za tímtéž či jiným účelem, nebo stanovená doba sice ještě neuplynula, ale již pominul účel, pro který byla stavba zřízena, tzn. v případě zařízení staveniště je výstavba ukončena (účel dalšího trvání zařízení staveniště pominul) a nebyla povolena změna v užívání (popř. byla, ale rovněž s omezenou dobou trvání, která již uplynula). Závěry v tomto směru musí nalézt oporu ve spise.

[49] Možnou (třetí) variantu faktického stavu věci pak představuje situace, kdy uplynula stanovená doba trvání, ale nepominul ještě účel, pro který byla stavba- zařízení staveniště- zřízena, protože nebyl splněn plánovaný termín dokončení výstavby nebo došlo ke změně stavebního záměru, čímž se jeho výstavba prodloužila. Protože však uplynula rozhodnutím stanovená doba trvání, nedošlo-li předtím k povolení změny v užívání (na stavbu trvalou, k prodloužení doby trvání za tímtéž či jiným účelem), má vlastník stavby v rámci řízení o odstranění stavby zákonnou možnost požádat o změnu v užívání dočasné stavby, spočívající v prodloužení doby jejího trvání nebo ve změně na stavbu trvalou (§ 129 odst. 5 stavebního zákona, ve znění od 1. 1. 2013 odst. 6). Přistoupit k nařízení odstranění stavby je totiž namístě pouze tam, kde by stavbu vůbec nebylo možné povolit. Byla-li stavba, byť jako dočasná povolena, je tak jejímu vlastníku dána možnost i *ex post*, tzn. i poté, co stanovená doba jejího trvání uplynula či pominul (původní) účel, pro který byla zřízena, požádat o změnu v užívání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2007, č. j. 8 As 28/2005 - 120).

[50] Nejvyšší správní soud považuje za nutné již na tomto místě poznamenat, že dle shora citované právní úpravy dočasnost stavby mohlo založit (ale též změnit) jen stavební povolení, a nikoliv kolaudační rozhodnutí. Pravomocné stavební povolení, vydané na návrh stavebníka, mu zakládá právo realizovat stavbu a jde-li o stavbu dočasnou (podle druhu a účelu, k němuž má být zřízena) musí současně *předem omezit dobu jejího trvání*. Kolaudační rozhodnutí povoluje užívání zhotovené stavby a to skončí s dobou trvání stavby (rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 As 219/2016 - 35), nebylo-li dosaženo prodloužení trvání dočasné stavby nebo její změny na stavbu trvalou postupem podle § 85 odst. 1 nebo 2 zákona č. 50/1976 Sb. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 79/2014 - 108) ze dne 10. 5. 2016.

[51] Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a rozpor se spisovým materiálem.

[52] Stěžovatelka předně oponuje výhradě krajského soudu, že se žalovaný a stavební úřad dostatečně nezabývaly otázkou kdy a na základě čeho uplynula doba trvání u jednotlivých staveb, jejichž odstranění bylo nařízeno, a to ve výroku ani v odůvodnění svých rozhodnutí.

[53] Jak vyplývá ze spisu, stavební úřad ve výroku rozhodnutí o odstranění stavby jednotlivé stavební objekty označil číslem zpravidla tak, jak byly identifikovány v dokumentaci a ve vztahu *ke kolaudačním rozhodnutím*, která se jich týkala, je rozčlenil do 21 bodů. Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že povinnou náležitostí samotného výroku rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, ani v případě, že jde o stavbu dočasnou, není označení data, kterým uplynula doba jejího trvání ani uvedení právního titulu, či skutečnosti, na základě kterých se tak stalo. Takový požadavek však ani krajský soud nevznesl. Toliko vyjádřil, že ve výroku rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, rozhodnou odpověď ve vztahu k jednotlivým objektům nalézt nelze.

[54] Důvod, který vedl krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, nespočíval formálně v tom, že stavební úřad dobu trvání stavby odvozoval od původních kolaudačních rozhodnutí a nikoli od jim předcházejících stavebních povolení, ale v tom, že ani z výroku, ale ani z odůvodnění rozhodnutí orgánů obou stupňů, vzhledem k počtu jednotlivých stavebních objektů, rovněž konkrétní závěr *kdy a na základě čeho uplynula doba trvání,* ke každé stavbě uveden nebyl, ač žalobce již u prvního objektu, označeného ve výroku: *č. 04 - kanceláře z buněk na pozemku stavební parcela č. 1696* uplynutí doby jejího trvání zpochybnil odkazem na později vydané kolaudační rozhodnutí, než které stavební úřad ve výroku I. za rozhodné pro závěr o uplynutí doby trvání stavby označil.

[55] V odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby byl uveden závěr citovaný stěžovatelkou (bod [21] shora). Stavební úřad námitku, že *do výčtu staveb, jejichž odstranění má být nařízeno, jsou zahrnuty i stavby u kterých doba jejich trvání stanovena nebyla a které mají povahu staveb trvalých, nikoliv dočasných*, shledal nedůvodnou, trval na tom, že do uvedeného výčtu zahrnul pouze ty stavby, u nichž ve stávajících vydaných rozhodnutích byla omezena doba jejich trvání, přičemž uvedl, že vycházel z podkladů a rozhodnutí přiložených v příloze k podnětu k zahájení řízení o odstranění dočasné stavby, který dne 10. 1. 2010 podala obec Trojanovice, a dodal, že všechny dotčené stavební objekty byly rovněž předmětem žádosti o prodloužení doby trvání, kterou podala dne 8. 3. 2011 společnost OKD, a. s. a tedy s vědomím, že jde o dočasné stavby sama požádala o prodloužení doby jejich trvání (str. 52).

[56] Žalovaný v odůvodnění na str. 17 uvedl výčet všech kolaudačních rozhodnutí, na která výrok I. stavebního úřadu odkázal se závěrem, že z nich vyplývá, že trvání dočasných staveb bylo omezeno a měly být dle jednotlivých kolaudačních rozhodnutí odstraněny k různým datům v období 31. 12. 1984 až 31. 12. 2010. Dodal, že „*Některé stavby, zejména sítě technického vybavení (např. SO 17 elektropřípojka a rozvodna, SO 18- venkovní rozvody elektro atd.) byly kolaudovány po částech, takže je k nim ve spise založeno více rozhodnutí. U některých staveb (např. původně SO 04 - kanceláře z buněk, SO 101- výdejna jídel atd.) došlo následnými kolaudačními rozhodnutími, příp. rozhodnutími o změně v užívání staveb, k povolení změny v účelu užívání, nikoli však ke změně trvání staveb.*“ Dále odkázal na původní vydaná stavební povolení č.j. 1761/81- výst. 328/1-Ra/ing.Olš. ze dne 2. 9.

1981; č.j. 1051/83-výst.-328/1-Ra ze dne 30. 1. 1984 a č.j. 870/84-výst.-328/1-Ra ze dne 20. 8. 1984 s tím, že v nich byla omezena doba trvání v uvedeném rozsahu a je tak prokázáno, že doba trvání dočasných staveb uplynula.

[57] První z uvedených, stavební povolení pro výstavbu zařízení staveniště ze dne 2. 9. 1981, č. j. 1761/81-výst- 328/1-Ra/ing. Olš., stanovilo pro objekty jím povolené v podmínce č. 16: „*Objekty ZS jsou dočasné, s jejichž likvidací se uvažuje: - obj. 01-20 budou likvidovány v roce 1983,- obj. 101-160 budou likvidovány po roce 2010 , - obj. 161-164 budou likvidovány po skončeném hloubení v roce 1988-1989,- obj. 170 a 4055 budou likvidovány po vybudování definitivních objektů po roce 1995*“. U hlavních dvou souborů zařízení staveniště žalovaným dále odkazovaná rozhodnutí stanoví, že „*Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení jámy do 30. 9. 1988*“ (stavební povolení ze dne 30. 1. 1984), resp. „*Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 5 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení do 30. 12. 1989*“ (stavební povolení ze dne 20. 8. 1984). Kolaudační rozhodnutí ze dne 21. 8. 1985, č. j. 775/85-výst.-325/1-St (založené v dokumentaci OKD), tuto dobu trvání neprodlužuje, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, viz citace shora bod [21]; stanoví ji stejně.

[58] Stěžovatelka sama v kasační stížnosti odkázala i na další stavební povolení takto:
- Stavební povolení ze dne 13. 2. 1984: podmínka č. 7: „*Doba trvání dočasné stavby do 31. 12. 1988.*“
- Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 13. 7. 1989: podmínka č. 4: „*Objekty budou dokončeny nejpozději do 30. 9. 1989 a provozovány do r. 2010, kdy budou demontovány a původní terén upraven.*“
- Stavební povolení ze dne 27. 8. 1984: podmínka č. 12: „*Objekty 106 a 126 jsou dočasné a doba jejich trvání se vymezuje do konce roku 1990. V této lhůtě budou odstraněny a terén upraven.*“
- Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 30. 5. 1989: podmínka č. 4: „*Vzhledem k tomu, že se jedná o dočasnou stavbu SdZS, bude tato likvidována nejpozději do r. 2010.*“
- Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a kolaudační rozhodnutí ze dne 8. 6. 1989: podmínka č. 2: „*Užívání vrátnice se povoluje do 31. 12. 2010. V této lhůtě musí být objekt likvidován a prostor staveniště upraven.*“

[59] Pro přezkoumatelnost rozhodnutí, které se týká nařízení odstranění takto rozsáhlého počtu stavebních objektů zařízení staveniště s různě vymezenou dobou jejich trvání (i účelem, pro který byly konkrétně v rámci výstavby dolu zřízeny), uvedenou ve vydaných stavebních povoleních, popř. převzatou i v kolaudačních rozhodnutích (nadto, je-li k jednomu stavebnímu povolení i více kolaudačních rozhodnutí, která i podle tvrzení stěžovatelky, resp. stavebního úřadu dobu trvání prodlužují, viz bod [21] tohoto rozsudku), je i podle Nejvyššího správního soudu třeba, aby závěry stavebního úřadu či žalovaného byly přehledné a jednoznačně ověřitelné z podkladů ve spise. Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že by krajský soud mohl dohledat ve správním spise všechna stavební povolení i rozhodnutí o změně účelu užívání či kolaudační rozhodnutí (pokud tam v úplnosti jsou), na něž stavební úřad k jednotlivým objektům či souborům staveb ve výroku odkazuje, či jichž se žalobce dovolával, a případně i dle pozdějšího navazujícího stavebního či kolaudačního rozhodnutí ověřit, zda závěr stavebního úřadu, potažmo žalovaného, že bylo prokázáno uplynutí doby trvání u všech objektů, obstojí. Takto by

mohl postupovat v případě dílčího nedostatku odůvodnění. Nelze jí však přisvědčit, že krajský soud se ve spise neorientoval, a proto tak nečinil, neboť nejen že nejde o dílčí nedostatek. Spisový materiál k jednotlivým objektům, které stavební úřad nařídil odstranit, ani svým uspořádáním přehledné orientaci stran sporných objektů nenapomáhá. Pakliže o uplynutí doby trvání stanovené u některých ze stavebních objektů konkrétním datem byl veden spor, bylo rozhodné, zda z podkladů ve spise lze jednoznačný závěr učinit a zda, pokud by tak krajský soud postupoval, nebyl by zde dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, jak stěžovatelka tvrdí.

a) dočasné stavby, u nichž uplynutí doby trvání stavby stanovené datem bylo žalobcem zpochybněno odkazem na pozdější kolaudační rozhodnutí

[60] Krajský soud předně nepovažoval za dostatečný shora citovaný shrnující závěr žalovaného, neboť již u prvního objektu č. 04 - kanceláře z buněk (st. parc. č. 1696), uvedeného ve výroku rozhodnutí o nařízení odstranění stavby konkrétně nereflektoval kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 5. 1990, č.j. 975/89-výst.328/1-Hú, jehož se žalobce dovolával v žalobě.

[61] Ze spisu plyne, že stavební úřad k tomuto objektu č. 04 (a dalším objektům č. 10/11, č. 14, č. 17, č. 18 a č. 101, zahrnutým ve výroku o nařízení odstranění stavby v bodu 1.) odkázal na kolaudační rozhodnutí (správně má být: č.j. 2385/82/655/83-výst.–328/1-Ra) ze dne 25. 8. 1983, jímž byly kolaudovány obj. 01, 02 (šatny a umývárny buňkové), 03 (ubytovny z buněk), 04 (kanceláře z buněk), 05/06 (kotelna a palivové hospodářství), 10/11 (AT stanice pitné vody a chlorovací zařízení, 14 (venkovní topné rozvody), 17 (elektropřípojka a rozvodna), 18 (venkovní rozvody elektro); poslední tři uvedené v rozsahu rozvodů ke zde kolaudovaným objektům, a dále obj. 101(výdejna jídel). Ve výroku u obj. 10/11 stavební úřad dále uvedl: změna účelu užívání na dílnu–garáž rozhodnutím ze dne 12. 7. 1989, č.j. 327/89; u obj. 101- výdejna jídel uvedl: změna účelu užívání na výrobnu plastových oken, rozhodnutí ze dne 31. 10. 2005, č. j. OST/21826-05/4863-05/rKrig.

[62] V dokumentaci ke stávajícímu stavu zpracované společností OKD, a.s. k původní žádosti o prodloužení doby trvání do roku 2031, obsahující k jednotlivým objektům zelené desky (dále jen „dokumentace OKD“) označené SO 01- kanceláře z buněk, složka 1., je k uvedenému objektu založeno stavební povolení pro výstavbu zařízení staveniště ze dne 2. 9. 1981, č.j. 1761/81-výst- 328/1-Ra/ing. Olš., v něm je barevně označen obj. 01 a obj. 04. Podle podmínky č. 16: *„Objekty ZS jsou dočasné, s jejichž likvidací se uvažuje: - obj. 01-20 budou likvidovány v roce 1983,- obj. 101-160 budou likvidovány po roce 2010 , - obj. 161-164 budou likvidovány po skončeném hloubení v roce 1988-1989,- obj. 170 a 4055 budou likvidovány po vybudování definitivních objektů po roce 1995“*. Stavebním úřadem ve výroku označené kolaudační rozhodnutí ze dne 25. 8. 1983 (u něhož v této dokumentaci chybí str. 2) odkazuje na souhlas SCHKO Beskydy s užíváním buňkových objektů do 31. 12. 1984, z jeho celého znění *(ve správním spisu označení balík č. 3 a v něm složka „5“)* plyne, že objekty jím dotčené jsou povoleny do 31. 12. 1984, toliko obj. 101- výdejna jídel do r. 2010. Dále je v této složce dokumentace OKD i kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 5. 1990, č. j. 975/89-výst.328/1-Hú., které v odůvodnění toliko uvádí, že *„KHS zaslala kladný hygienický posudek k odevzdání stavby do trvalého užívání“*. Tento termín v kolaudačním rozhodnutí

odpovídající starší terminologii však může toliko značit, že nejde o předčasné užívání dle § 83, či prozatímní užívání dle § 84 zákona č. 50/1976. Složku označenou SO 04 tato dokumentace neobsahuje.

[63] Z kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 5. 1990, č. j. 975/89-výst.328/1-Hú. se však podává, že pro objekty jím kolaudované: SO 01-Buňková sestava Unimo (původní SO 01, kanceláře THP), SO 04 (vodovodní přípojka k objektu SO 01), SO 10–Garáž osobních vozidel, objekt určený pro autoprovoz VDF, byla vydána dvě *dodatečná stavební povolení dne 13 7. 1989, č.j. 279/89-výst. 328/1-Hú a č.j. 327/89-výst.328/1-Hú*.

[64] První *dodatečné stavební povolení dne 13 7. 1989, č.j. 279/89-výst. 328/1-Hú (ve správním spisu označení balík č. 3 a v něm složka „5")* se týká objektů: SO 04 (původní buňkové sestavy- kanceláře THP) s tím, že nadále budou sloužit z části jako kanceláře pro autoprovoz VDF a z části vč. sociálního zařízení pro dodavatele stavební a technologické části GPP a investiční výstavby, SO 15 (komunikace a zpevněné plochy zajišťující příjezd a provoz objektů č. 10, 04, 101, 16, 1033 a 17), SO 16 (Veřejné osvětlení), SO 17(elektropřípojka vč. rozvodny, původně označené SO 11). Podmínka č. 4 stanoví, že „*Objekty budou dokončeny nejpozději do 30. 9. 1989 a provozovány do r. 2010, kdy budou demontovány a původní terén upraven.*" Uvádí se v něm, že v řízení vedeném v r. 1989 o odstranění původních objektů (které měly být odstraněny již v letech 1984 až 1988) tak došlo tímto dodatečně k jejich povolení, spojeném se změnou účelu užívání, doba trvání však i tímto dodatečným povolením byla omezena do roku 2010. Výrok rozhodnutí stavebního úřadu v bodu 17. pak nařizuje odstranění objektů č. 15 (komunikace a zpevněné plochy zajišťující příjezd a provoz objektů č. 10, 04, 101, 16, 1033 a 17), č. 16 (veřejné osvětlení), č. 17 (elektropřípojka vč. rozvodny, původně SO 11) s odkazem na toto dodatečné stavební povolení, ač je označuje za kolaudační rozhodnutí (tím je však pro tyto objekty kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 7. 1990, viz níže); nicméně objekt č. 17(elektropřípojka a rozvodna na parc. 942/1) je nařízeno odstranit i ve výroku pod bodem 1.

[65] Druhé *dodatečné povolení stavby ze dne 12. 7. 1989, č.j. 327/89-výst.328/1-Hú* se týká obj. SO 08 (původně AT stanice provozní vody), nyní objekt určený pro provádění revizí hasicích přístrojů, a obj. SO 10 (původně AT stanice pitné vody a výměníková stanice, resp. ohřev vody), nyní objekt určený pro zabezpečení autoprovozu VDF jako garáž os. automobilů. Uvádí se v něm, že objekt SO 08 nebyl povolen, objekt SO 10 měl být původně likvidován do roku 1984 (tomu odpovídá dřívější kolaudace rozhodnutím ze dne 25. 8. 1983, na nějž stavební úřad výrokem odkazoval). V podmínce č. 5 tohoto dodatečného stavebního povolení se stanoví: „*Objekty budou dokončeny nejpozději do 31. 8. 1989*". Lhůta pro dokončení stavby je toliko pořádková, doba trvání zde výslovně stanovena není.

[66] V bodu 1. výroku rozhodnutí o nařízení odstranění stavby stavební úřad u objektu označeného č.10/11 *(AT stanice pitné vody a chlorovací zařízení)* i odkazuje *na změnu účelu užívání na dílnu-garáž, rozhodnutí ze dne 12. 7. 1989, č.j. 327/89*, tzn. nyní objekt SO 10 dle kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 5. 1990. S tím tedy souvisí stavebním povolením ze dne 2. 9. 1981 současně povolený původní objekt č. 11- chlorovací zařízení, kolaudovaný původně rozhodnutím ze dne 25. 8. 1983 jako objekt 10/11 *(AT stanice pitné vody a*

chlorovací zařízení). V bodu 8. výroku rozhodnutí o odstranění stavby, se nařizuje odstranit objekt č. 11 – chloridová stanice, a s odkazem opět na *rozhodnutí ze dne 12. 7. 1989, č.j. 327/89* se uvádí, že jde o změnu účelu užívání na *technický objekt.* V dokumentaci OKD označené *SO 10/11, složka 2 (AT stanice pitné vody a chlorovací zařízení)* a v *SO 11, složka 29 (chloridová stanice)*, jsou založeny jen kopie rozhodnutí stejné jako ve složce 1 dokumentace OKD. Původní stavební povolení ze dne 2. 9. 1981 však kromě obj. č. 11- chlorovací zařízení, povolilo i objekt č. 111- betonárka a chloridová stanice (dle podmínky č. 16 předpokládaná likvidace po roce 2010). Kolaudačním rozhodnutím ze dne 1. 4. 1985, č. j. 1404/84- výst.-328/1-St. byl tento objekt povolen k užívání do roku 2010, o toto rozhodnutí se však stavební úřad neopírá, odkazuje zde na změnu účelu užívání na technický objekt, rozhodnutí *z 12. 7. 1989 č.j. 327/89-výst.328/1-Hú.* Podle zápisu z kontrolní prohlídky ze dne 10. 2. 2011 jde o objekt č. 111; dle sdělení OKD, a. s. betonárka již byla odstraněna, chloridová stanice je užívána na základě rozhodnutí ze dne 12. 7. 1989, č. j. 327/89 jako technický objekt.

[67] Žalobce se v žalobě dovolával rovněž kolaudačního rozhodnutí ze dne 17. 7. 1990, č.j. 71/90-výst.328/1-Ja, které se týká stavebních objektů dodatečně rovněž povolených rozhodnutími *č.j. 327/89- výst.328/1Hú, ze dne 12. 7. 1989; č.j. 279/89-výst. 328/1-Hú ze dne 13. 7. 1989 a č.j. 450/89-výst.328/1-Hú ze dne 28. 9. 1989.* Povoluje se jím užívání objektů: SO 15 (komunikace a zpevněné plochy zajišťující příjezd a provoz objektů č. 10, 04, 101, 16, 1033 a 17), SO 16 (veřejné osvětlení, s konkrétním určením obdobně jako u SO 15), SO 17(elektropřípojka vč. rozvodny), sloužící k napájení okolních provozovaných objektů (viz bod [64] již shora), SO 104 (netemperovaný sklad), nyní garáž pro 6 osobních a dva nákladní automobily, SO 105 (netemperovaný sklad s rampou), využívaný jako sklad olejů, SO 08 (AT stanice provozní vody), nyní sloužící k uskladnění a provádění revizí hasicích přístrojů (viz bod [65] shora). Objekty jsou povoleny k užívání jako provozní objekty důlního závodu.

[68] Jak ze shora uvedeného dodatečného povolení stavby, č.j. *327/89-výst.328/1-Hú* ze dne 12. 7. 1989 plyne, pro objekt SO 08 (původně AT stanice provozní vody), dodatečně povolený a určený pro provádění revizí a uskladnění hasicích přístrojů, nebyla výslovně stanovena doba trvání stavby. Výrokem, bod 18. stavební úřad však nařídil odstranění této stavby SO 08 (AT stanice provozní vody) s tím, že objekt byl původně kolaudován jako vodní dílo a následně rekolaudován rozhodnutím ze dne 17. 7. 1990, č.j. 71/90-výst.328/1-Ja. Stavební úřad se k těmto rozhodnutím výslovně nevyjadřuje. Z dokumentace OKD, označené *SO 08, složka 30(AT stanice pitné vody)*, ačkoliv obsahem dokumentace je AT Stanice provozní vody, se podává, že původně byl objekt vystavěn a kolaudován jako vodní dílo a následně rekolaudován kolaudačním rozhodnutím ze dne 17. 7. 1990, č. j. 71/90-výst.328/1-Ja, pro účely uskladnění a provádění revizí hasicích přístrojů.

[69] Objekt SO 104 (netemperovaný sklad), SO 105 (netemperovaný sklad s rampou) jsou uvedeny ve výroku 12. s odkazem na kolaudační rozhodnutí, č. j. 1016/87- výst.-328/1-Hú ze dne 5. 1. 1988, podle něhož byla v návaznosti na původní stavební povolení ze dne 2. 9. 1981 doba trvání omezena do 31. 12. 2010 a oba sklady byly určeny ke skladování stavebního materiálu, zařízení a olejů a mazadel. Žalobce se odvolával na uvedené kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 7. 1990, č. j. 71/90- výst.328/1-Ja, s tím, že jím byla povolena změna účelu užívání.

[70] Třetí dodatečné stavební povolení, na které odkazuje kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 7. 1990, a to rozhodnutí č. j. 450/89-výst.328/1-Hú ze dne 28. 9. 1989, není v dokumentaci OKD ani ve spisu.

[71] Objekt č. SO 16 (venkovní osvětlení) na parc. č. 942/1, je nařízeno odstranit výrokem pod bodem č. 3 (s odkazem na kolaudační rozhodnutí ze dne 6. 2. 1984); dále je jedním z objektů pod výrokem 6. (2. část- kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 1. 1985), taktéž i výroku pod bodem 9.(opět 2. část, kolaudační rozhodnutí ze dne 21. 8. 1985).

[72] Výrok 15. nařizuje na téže parcele odstranit objekt č. 124 - taktéž venkovní osvětlení s odkazem na kolaudační rozhodnutí ze dne 20. 3. 1989, č. j. 167/89- výst.-328/Hú (ve spise označení balík č. 3), které odkazuje na stavební povolení z 2. 9. 1981; v tomto prvním stavebním povolení č. j. 1761/81-výst- 328/1-Ra/ing. Olš. je v podmínce č. 16 uvedeno: „*Objekty ZS jsou dočasné, s jejichž likvidací se uvažuje: -... obj. 101-160 budou likvidovány po roce 2010...*“(viz bod [57] tohoto rozsudku).

[73] Namítal-li žalobce v žalobě za prvé, že předmětem rozhodnutí o odstranění stavby jsou i stavby, jejichž trvání nebylo „*kolaudačním rozhodnutím omezeno s odkazem právě na shora uvedená kolaudační rozhodnutí ze dne 17. 5. 1990 a ze dne 17. 7. 1990, č. j. 71/90- výst. 328/1-Ja*“, nemohl krajský soud vzhledem k rozsahu předmětu řízení o odstranění stavby a obsahu spisu postupovat jinak, než vytknout rozhodnutí stavebního úřadu, potažmo rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnost rozhodnutí a rozpor s obsahem správního spisu. Obecný závěr žalovaného, že vždy byla povolena toliko změna účelu užívání objektu, nikoli změna doby trvání stavby nelze považovat za dostatečný.

[74] Obstát nemůže ani námitka stěžovatelky (bod [23]), že žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu nenamítal, že bylo nařízeno odstranit stavbu, která byla povolena jako trvalá, že v žalobě jde o argumentaci zcela novou, s níž se žalovaný vypořádat nemusel.

[75] V bodu 2) odvolání žalobce je výslovně uveden odkaz na námitky uplatněné proti oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby v podání ze dne 12. 6. 2012, citovaném na str. 15-17 rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Odvolatel tvrdil, že se s jeho námitkami stavební úřad dostatečně nevypořádal, za prvé že „*polemizoval s názorem, že má jít o odstranění staveb, u kterých uplynula doba trvání...*“. I když se pro stručnost dále zabýval konkrétně stavbami zařízení staveniště pro hloubení jam č. 4 a 5., z citovaného podání ze dne 12. 6. 2012 v rozhodnutí o odstranění stavby (bod 1, str. 16) je nesporné, že brojil proti tomu, že do výčtu staveb uvedených v oznámení o nařízení odstranění staveb jsou zahrnuty i stavby, u kterých doba jejich trvání stanovena nebyla a které mají povahu staveb trvalých nikoli dočasných. Stavební úřad toto podání zopakoval (str. 49-51) a na str. 52 jej vypořádal tím, že zahrnul do výčtu staveb jen ty, u nichž byla v rozhodnutích omezena doba jejich trvání a vycházel z podnětu obce k zahájení řízení, a z toho, že byly i předmětem řízení k žádosti o prodloužení doby trvání, kterou sám žalobce podal s vědomím, že jde o stavby dočasné.

[76] V žádosti o prodloužení trvání staveb ze dne 11. 3. 2011 však žalobce (tehdy žadatel) uvedl 52 objektů vybudovaných v rámci výstavby Dolu Frenštát, které sloužily jako stavby dočasné – zařízení staveniště pro hloubení jam č. 4 a 5 a zařízení staveniště pro komplexní povrchovou výstavbu. Uvedl rovněž, že termíny (do konce r. 1988, resp. 1989 pro hloubení jam) byly stanoveny podle tehdy platného plánu výstavby a hloubení jam není dokončeno. Poukázal na změny, k nimž došlo po r. 1989, kdy výstavba byla pozastavena a následně dokončeny pouze nejnutnější stavby a objekty v dole připraveny pro tzv. zajišťovací (konzervační) provoz schválený báňským úřadem v roce 1994. Následně u každého z objektů pod poř. č. 1 až 52 uvedl stavební povolení, kolaudační rozhodnutí a to včetně tzv. rekolaudačních rozhodnutí ze dne 17. 5. 1990, č. j. 975/89-výst.328/1-Hú, ze dne 17. 7. 1990, č. j. 71/90-výst.328/1-Ja a ze dne 31. 10. 2005, č. j. OST/21826-05/4863-05/rkrig. U konkrétních staveb uvedl buď datum, do kdy byla stanovena doba trvání stavby, nebo že byla stanovena „po skončení hloubení ve lhůtě do ...“, nebo že „stanovená doba trvání je neomezena“.

[77] Skutečnost, že toto vymezení v žádosti (až následně zúžené v odvolání) vedlo k rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby trvání do roku 2031 vůči všem v ní uvedeným stavbám, aniž stavební úřad již v tomto řízení postavil najisto, zda nejde u některých z objektů o stavby trvalé, postihl krajský i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku č. j. 4 As 217/2014 - 37 (v bodech [36] až [41]) tuto vadu neshledal důvodem pro zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby trvání staveb, nicméně zdůraznil, stejně jako krajský soud, že jiná situace by nastala, pokud by „*správní orgány rozhodly o odstranění staveb pro jejich domnělou dočasnost, ačkoli by se ve skutečnosti jednalo o stavby trvalé*“.

[78] Konečně i žalovaný (viz bod [30] tohoto rozsudku shora) uznává, že uplynutí doby trvání žalobce zpochybnil. Tvrdí, že „*pouze u stavebních objektů SO 01 – kanceláře z buněk (původní označení SO 04, poté SO 01), SO 10/11 – AT stanice pitné vody a chlorovací zařízení, SO 17 – venkovní rozvody elektro, SO 16 – venkovní osvětlení, SO 15 – komunikace a zpevněné plochy, SO 11 – chloridová stanice, SO 08 – AT stanice provozní vody, SO 104 – netemperovaný sklad, SO 105 – netemperovaný sklad s rampou*“. Ve výčtu objektů uvedených v žádosti o prodloužení změny trvání do r. 2031, stejně jako ve výroku rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je uveden s odkazem na změnu účelu užívání na výrobnu plastových oken rozhodnutím ze dne 31. 10. 2005, č. j. OST/21826-05/4863-05/rkrig, i objekt č. 101- výdejna jídel (dle původního stavebního povolení ze dne 2. 9. 1981 s předpokládanou likvidací po roce 2010, následně v kolaudačním rozhodnutí užívání povoleno do 2010). Rozhodnutí ze dne 31. 10. 2005 povoluje podle § 85 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb. změnu v užívání „*části objektu závodní jídelny a kuchyně v areálu dolu ...na výrobnu platových oken*“ k žádosti nájemce (v návaznosti na rozhodnutí o povolení k prozatímnímu užívání ke zkušebnímu provozu ze dne 1. 3. 2005, č. j. OST/18469-04/3867-04/rkrig). Nevyplývá z něho určení doby trvání stavby. Lze se toliko domnívat, že u tohoto objektu doba trvání stavby zůstala omezena (byť už nešlo o stavbu sloužící jako zařízení staveniště).

[79] Argumentace stěžovatelky tak nemůže obstát, a to předně proto, že stavební úřad nemohl nařídit odstranění stavby (či konkrétního objektu ze souboru staveb) původně povolené jako dočasné s účelem užívání jako zařízení staveniště, nepostavil-li najisto, že

nedošlo později dodatečným stavebním povolením ke změně doby trvání stavby případně i v souvislosti s dodatečně povolovanou změnou v užívání stavby či účelem užívání.

b) dočasné stavby, u nichž rozhodnutí obsahovala dva časové údaje (hloubení jámy a letopočet či datum), popř. neurčité vymezení (po roce...).

[80] Krajský soud dostatečnou oporu pro nařízení odstranění stavebních objektů neshledal ani v závěru stavebního úřadu, aprobovaného žalovaným, který se týkal doby trvání staveb dle rozhodnutí, která obsahovala dva časové údaje (zejména dokončení hloubení jámy a letopočet či datum). Oproti krajskému soudu tuto tzv. sběrnou argumentaci stěžovatelka považuje za správnou.

[81] Již první stavební povolení pro výstavbu objektů zařízení staveniště 1. Fáze GPP dolu Frenštát p. R.-Trojanovice-důl západ ze dne 2. 9. 1981, č. j. 1761/81-výst. 328/1-Ra/ing.Olš. v podmínce č. 16 stanovilo, že objekty ZS jsou dočasné a s jejich likvidací se uvažuje, mj. pro obj. 101-160 *po roce 2010,* pro obj. 161-164 *po skončeném hloubení v roce 1988-1989,*(dále pro obj. 170 a 4055 *po vybudování definitivních objektů po roce 1995, tyto posledně uvedené nejsou podle označení předmětem řízení o odstranění stavby, pozn.soudu).*

[82] Toto stavební povolení, které se týká i shora uvedených objektů zařízení staveniště mj. předjímá, kdy se s likvidací uvažuje, tzn. kdy se předpokládá, že účel, pro který byly zřízeny, bude vyčerpán.

[83] Rozhodnutím č. j. 1051/83-výst.-328/1-Ra ze dne 30. 1. 1984 byly povoleny: Stavby souboru objektů zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 na závodě Frenštát – západ, a to objekty na pozemkové parcele č. 942/1 v k. ú. Trojanovice:

č. 4220 – těžní věž a rošty v hlavě,
č. 4220.1 – šachetní budova a odvětrání,
č. 4220.2 – sýpa + VSH,
č. 4390 – kompresorovna (kompresory č. 5, 7, 8),
č. 4400 – rozvod NT vzduchu – povrch,
č. 4550 – čištění prostranství pod sýpou,
č. 4520 – tepelné rozvody (bez přípojky pro obj. 4600),
č. 4530 – silnoproudé rozvody,
č. 4560 – venkovní osvětlení,
č. 4540 – slaboproudé rozvody,
č. 4610 – dílna + remíza lokomotiv + sklad olejů + sklad kyslíku,
č. 4620 – venkovní jeřábová drážka,
č. 4640 – sklad drobného materiálu
V rozhodnutí byla stanovena podmínka č. 13: „*Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení jámy do 30. 9. 1988*“ (taktéž v kolaudačním rozhodnutí ze dne 31. 7. 1984). Tyto objekty je nařízeno odstranit výrokem 4.

[84] Obdobně rozhodnutím č. j. 870/84-výst.-328/1-Ra ze dne 20. 8. 1984, byly povoleny Stavby souboru objektů zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 5 na závodě

Frenštát – západ, v rámci 1. fáze GPP dolu Frenštát – Trojanovice na pozemku parc. č. 942/1 v k. ú. Trojanovice, a to objekty:

č. 5200 – strojovna těžního stroje 2C – 6 x 2,4,
č. 5210 – strojovna těžního stroje ČKD – B – 2014,
č. 5220 – těžní věž a šachetní budova,
č. 5360 – ventilátorovna,
č. 5390 – rozvod NT vzduchu,
č. 5440 – čištění prostranství pod sýpou,
č. 5550 – tepelné rozvody,
č. 5560 – silnoproudé rozvody,
č. 5570 – slaboproudé rozvody a signalizace,
č. 5590 – venkovní osvětlení,
č. 14 – venkovní topné rozvody 2. část,
č. 15 – komunikace a zpevněné plochy,
č. 16 – venkovní osvětlení 2. část,
č. 18 – venkovní rozvody elektro 2. část,
č. 19 – slaboproudé rozvody
Podmínka č. 13 rovněž stanovila, že *„Objekty zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 5 jsou dočasné a budou odstraněny po skončení hloubení do 30. 12. 1989“*(taktéž v kolaudačním rozhodnutí ze dne 21. 8. 1985). Tyto objekty je nařízeno odstranit výrokem 9.

[85] Oba správní orgány učinily závěr, že datum uvedené v podmínkách (zejm. podmínce č. 13) rozhodnutí o povolení dočasných staveb zařízení staveniště pro výstavbu dolu Frenštát je nejzazším datem, do kdy mohly tyto stavby právně existovat.

[86] Krajský soud vytkl, že se správní orgány nevypořádaly s argumentací žalobce ohledně *„plausibilního výkladu dvou časových údajů v rozhodnutích“*, který se opírá o vymezení účelu povolovaných staveb, a jen předestřely svůj názor, že konkrétní data představují maximální dobu trvání staveb bez zřetele k dokončení hloubení jam. K tomu jen odkázal na znění § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 50/1976 Sb. účinného v době vydání stavebních povolení s tím, že definoval dočasné stavby jednak uplynutím stanovené doby, jednak pominutím účelu, pro nějž byla stavba zřízena.

[87] S uvedeným závěrem krajského soudu, který je vzhledem k rozsahu argumentace žaloby velmi kusým (až na hranici přezkoumatelnosti) se nelze ztotožnit, a to již s ohledem na právní názor tohoto soudu a výklad ustanovení zákona č. 50/1976 Sb., účinných v době povolování staveb zařízení staveniště i navazujícího stavebního zákona účinného v době vydání napadeného rozhodnutí (viz shora body [40] až [49] tohoto rozsudku). Lze se domnívat, že krajský soud dovodil z § 88 odst. 1 písm. d) zákona č. 50/1976 Sb., že doba trvání dočasné stavby je limitována buď uplynutím stanovené doby, nebo pominutím účelu pro který byla zřízena, podle toho, která skutečnost nastane později. Sám krajský soud tak vyšel z prvotního jazykového uchopení textu tohoto ustanovení: *stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění dočasné stavby, u níž uplynula stanovená doba jejího trvání nebo pominul účel, pro který byla zřízena.* Protože žalobce namítal, že v daném případě zařízení staveniště i po uplynutí stanovené doby trvání (r. 1988, resp. 1989) sloužilo k dokončení hloubení jam s další obsáhlou argumentací ohledně nutnosti jejich

další existence pro zajišťovací provoz, opřenou o vyjádření a rozhodnutí samotného báňského úřadu, naznal krajský soud, vycházeje z textu *„po skončení hloubení do 30. 12. 1988, resp. 1989“*, že správní orgány se s otázkou, zda pominul účel, pro který byly stavby zřízeny, tzn., zda bylo dokončeno hloubení jam a kdy, nevypořádaly. Tak tomu ovšem není. Závěry krajského soudu je nutno v tomto směru korigovat, resp. doplnit.

[88] Po právní stránce je nesporné, že u objektů zařízení staveniště pro hloubení jam (popř. i dalších, pokud nešlo již o stavby trvalé, popř. s prodlouženou dobou trvání), nastala situace předpokládaná shora (bod [49]). Pokud po r. 1988 a 1989 nadále šlo o objekty zařízení staveniště- resp. provozní objekty pro výstavbu (či po přerušení výstavby pro další fázi – zajištění důlních děl) tzn. účel, pro který mohly objekty dále sloužit, nebyl vyčerpán, bylo v prvé řadě v zájmu žalobce jako vlastníka, aby požádal stavební úřad o prodloužení doby jejich trvání jako zařízení staveniště pro zajištění důlních děl. Žalobce netvrdil, že by tak do zahájení řízení o odstranění stavby dne 24. 2. 2011 u těchto stavebních objektů učinil. O prodloužení doby trvání u těchto staveb požádal stavební úřad až *ex post* 11. 3. 2011, a znovu pak báňský úřad 5. 3. 2013 (viz body [3], [4] a [6] tohoto rozsudku). Ani v jednom z těchto řízení však nebyl před správními orgány úspěšný a v době vydání rozhodnutí o odstranění stavby a napadeného rozhodnutí žalovaného bylo řízení o obou podaných žádostech pravomocně skončeno. Žalovaný s odkazem na § 129 odst. 5 stavebního zákona proto opakovaně uvedl, že stavební úřad nemohl po zamítnutí první žádosti o prodloužení doby trvání staveb a po rozhodnutí o druhé žádosti, podané báňskému úřadu o změnu v užívání těchto staveb, k němuž je příslušný ode dne 1. 1. 2013 dle novely stavebního zákona, jednat jinak, než nařídit stavby odstranit.

[89] Stavební úřad i žalovaný se rovněž vypořádaly s námitkami žalobce, které byly součástí *„plausibilního výkladu dvou časových údajů v rozhodnutích“*, totiž, že stále trvá účel, pro který zařízení staveniště plní svou funkci, a doba trvání stavby tak neuplynula, neboť po schválení Plánu otvírky Dolu Frenštát v rozsahu 1. A 2. fáze GPP (geologicko-průzkumných prací) báňským úřadem rozhodnutím ze dne 19. 12. 1983, č. j. 9201/1983-510/Ong. S/Hu, vymezení dobývacího prostoru pro Důl Frenštát rozhodnutím FMPE ze dne 30. 6. 1989, č. 913/31, pokračovalo v rámci povolení hornické činnosti k zajištění důlních děl po dobu přerušení výstavby Obvodním báňským úřadem dle rozhodnutí ze dne 8. 11. 1991 hloubení jam, resp. zařízení staveniště bylo a je dále nezbytné i po celou dobu povolení hornické činnosti zajištění důlních děl i dle navazujících rozhodnutí báňského úřadu ze dne 13. 12. 1994 a ze dne 12. 8 2003. Reagovaly rovněž na námitky, že uvedené objekty slouží k zajištění bezpečnosti práce a provozu a jsou bezpodmínečně nutné pro realizaci rozhodnutí povolené hornické činnosti - zajišťovacího provozu, jak rovněž potvrzuje báňský úřad. Krajský soud však se již touto související argumentací žalobce nezabýval a v tomto rozsahu napadené rozhodnutí nepřezkoumal. Tím je jeho rozhodnutí stiženo vadou.

[90] Vzhledem k důvodům uvedeným předně pod *a)* však tato vada nemůže představovat důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[91] Nejvyšší správní soud nad rámec právě k posledně uvedeným sporným otázkám, které budou mít pro další řízení význam, dodává:

[92] Báňský úřad ve vyjádřeních ze dne 10. 3. 2011 a ze dne 10. 10. 2012 u staveb k hloubení jam č. 4 a 5 potvrdil, že tyto objekty slouží k zajištění bezpečnosti práce a provozu při povolené hornické činnosti- zajišťovacím provozu a jsou nutné pro realizaci této povolené hornické činnosti, např. jak žalobce namítal k větrání důlních děl a čerpání důlní vody. Stavební úřad dospěl k závěru, že z rozhodnutí vydaných báňským úřadem shora uvedených neplyne, že s těmito stavbami počítají pro zajišťovací provoz. Žádná z podmínek stanovená výrokem II. rozhodnutí báňského úřadu ze dne 13. 12. 1994 o povolení hornické činnosti - zajištění důlních děl podle stavebního úřadu nepočítá s existencí povrchových staveb, jež by měly sloužit pro zajištění důlních děl. Zdůraznil, že podmínka č. 16 naopak uvádí, že tímto rozhodnutím nejsou dotčena opatření, která nařídí příslušný stavební úřad v mezích své kompetence. Žalovaný závěry stavebního úřadu aproboval s tím, že některé z námitek žalobce stavební úřad vyhodnotil nad rámec dané věci, protože pro jejich vypořádání byl dán prostor v řízení o prodloužení doby trvání staveb, které je pravomocně skončeno. V řízení o odstranění staveb již mohla být posouzena toliko otázka, zda jsou rozhodnutí báňského úřadu pro stavební úřad závazná. Žalovaný pak neshledal důvodnou námitku žalobce, že odstranění staveb je v rozporu s rozhodnutím báňského úřadu ze dne 13. 12. 1994 a navazujících, který ověřil, že povrchové stavby jsou způsobilé zajistit konzervační režim do doby, kdy dojde k dokončení hloubení jam a uzavřel, že v době vydání rozhodnutí báňským úřadem, měly být již tyto stavby dávno odstraněny, a pokud báňský úřad toto nezohlednil a tento rozpor neřešil, nezjistil skutečný stav věci a dohady o zákonnosti jeho postupu jsou v tomto řízení bezpředmětné.

[93] Nejvyšší správní soud připouští, že i dle rozhodnutí báňského úřadu si žalobce měl u povrchových objektů zajistit povolení jejich dalšího trvání změnou užívání u obecného stavebního úřadu včas, jak již shora uvedl. Závěr stavebního úřadu i žalovaného však nemůže obstát, aniž by bylo postaveno najisto, že odstranění konkrétních objektů zařízení staveniště nezpůsobí faktickou překážku realizace povolené hornické činnosti - zajištění důlních děl a neohrozí bezpečnost práce a provoz povolené hornické činnosti. Požadavek na bezpečnost uvedení důlních děl do zajišťovacího provozu a na samotný zajišťovací provoz dolu až do doby jeho případné likvidace (což je další povolovaná konečná fáze dle horního zákona a dalších předpisů o hornické činnosti) musí být nadřazen všem věcným či formálním nedostatkům, jimiž případně řízení u obecného či speciálního stavebního úřadu trpí a rozpor mezi nimi odstraněn.

[94] Podle rozhodnutí báňského úřadu o povolení hornické činnosti – zajištění důlních děl ze dne 13. 12. 1994, výroku I., hornická činnost se povoluje v rozsahu a za podmínek uvedených v žádosti zn. DF/145/94 ze dne 16. 6. 1994 a jejího doplnění ze dne 27. 9. 1994; tento rozsah stavební úřad nijak neposuzoval. Odvolal se toliko na stanovené zvláštní technické podmínky ve výroku II. s tím, že žádná z nich nekalkuluje s existencí dotčených povrchových staveb. Tento závěr však bez dalšího nemůže obstát. Podmínka č. 2 uvedeného rozhodnutí báňského úřadu zavazuje k provozu čerpacího systému důlních vod na povrch, udržování dočasné čerpací stanice, vázanost na chod ventilátoru separátního odvětrávání, sledování koncentrace CH_4 metanoměry atd. Podmínka č. 8 stanovila nutnost větrání dolu, zajištěné ventilátory RVE 1 600 v blízkosti jámy č. 4 ve ventilátorovně a jejich propojení s lutnovým tahem. Podmínka č. 11. se týká kontinuálního měření obsahu CH_4 metanoměry s čidly umístěnými pod ohlubní jámy č.

4, v jámové tůni č. 5 a pod úrovní patra – 442m v jámě č. 5, a dále zajištění signalizace na stálém pracovišti inspekční služby.

[95] Výrokem pod bodem 20. stavební úřad nařídil odstranit objekt SO 4360 - strojovna ventilátorů (patřící k souboru zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 4, výrok bod 4., viz objekty shora [83]). Tento objekt byl jako obj. č. 164 povolen rozhodnutím ze dne 2. 9. 1981 jako dočasný s tím, že podle podmínky č. 16 bylo s likvidací objektu uvažováno po skončení hloubení v roce 1988-1989. Kolaudován byl rozhodnutím z 31. 7. 1984, č. j. 895/84, dle výroku byla stanovena doba trvání: do skončení hloubení do 31. 12. 1988 [toto kolaudační rozhodnutí se vztahuje se i na objekty SO 4200 (strojovna těžního stroje 2C-6x2,4, a č. 121(horkovodní rozvody)]. Kolaudační rozhodnutí je zároveň dle § 82 odst. 3 stavebního zákona osvědčením, že *objekty jsou způsobilé stanovenému provozu tj. vyhloubení důlní jámy o hrubém profilu 9,7m do hloubky 1 120m*, avšak nevztahuje se na kolaudační řízení technologického vybavení provozovny a schválení státním odborným dozorem příslušným pro důlní činnost. Dle dokumentace OKD (červenec 2011) stávajícího stavu byl objekt dále užíván k původnímu účelu s tím, že sací a ohřívací komora je mimo provoz, ve ventilátorovně jsou umístěny 2 typové důlní ventilátory RVE-1600, které jsou umístěny na samotných základech. Od jámy F4 k objektu strojovny je vystavěn lutnový tah pro odvětrání důlního pracoviště, dále je popsána vrchní stavba, napojení na sítě apod. Nemůže tak bez dalšího obstát závěr stavebního úřadu, že rozhodnutí báňského úřadu o povolení hornické činnosti *„nepočítá s existencí povrchových staveb, jež by měly sloužit pro zajištění důlních děl“*.

[96] Nutno dodat, že i předcházející rozhodnutí o povolení hornické činnosti ze dne 8. 11. 1991 k zajištění důlních děl po dobu přerušení výstavby do 1. 7. 1994, vydané báňským úřadem s odvoláním na technický projekt, stanovilo rovněž podmínky pro hloubení jam, větrání ventilátory apod. Nikoli všechny původně povolené objekty zařízení staveniště pro výstavbu dolu sice byly nutné k dalšímu provozu, k zajištění povolené hornické činnosti a konzervačnímu režimu dle rozhodnutí ze dne 13. 12. 1994, neboť došlo i ke změně technických podmínek v něm stanovených rozhodnutím báňského úřadu ze dne 12. 8. 2003, jímž bylo povoleno zatopení části jámy č. F5 v úseku -629,4m(dno jámy) po kótu – 445m B.p.v. Svědčí tomu např. objekt SO 5360 –Ventilátorovna (jeden z objektů zařízení staveniště pro hloubení jámy č. 5, bod 9. výroku viz shora), který byl povolen stavebním povolením ze dne 20. 8. 1984, č. j. 870/84, kolaudován rozhodnutím ze dne 21. 8. 1985, č. j. 775/85-výst. 328/1-St., a dle dokumentace OKD z července 2011 byl objekt již mimo provoz.

[97] Nicméně i dle stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 27. 1. 2012 rozhodnutí báňského úřadu, které má vliv na předmět řízení, je dle § 73 odst. 2 správního řádu závazné pro stavební úřad a je rozhodné, zda splněním povinnosti stavebního úřadu žadatel neporuší rozhodnutí báňského úřadu. I proto bylo nutné posuzovat stavby, o nichž bylo vedeno řízení o jejich odstranění, jednotlivě.

[98] Nejvyšší správní soud za nepřípustný považuje stav, kdy se obecný stavební úřad a speciální stavební úřad, jako orgány rozhodující dle své věcné příslušnosti při výstavbě konkrétního díla, neshodnou v otázce nutnosti dalšího trvání dočasných staveb, dojde-li ke změně původního záměru a vyvstane nutnost převést nedokončené dílo do

konzervačního provozu tak, aby nedošlo k ohrožení zájmů chráněných zvláštními předpisy. Ostatně rozhodnutí báňského úřadu o povolení hornické činnosti -zajištění důlních děl- počítala s opatřením, které v návaznosti na ně nařídí stavební úřad v rámci své kompetence (např. rozhodnutí ze dne 8. 11. 1991 i ze dne 13. 12. 1994). Liknavost samotného stavebníka, který nepožádal včas o změnu užívání objektů stavební úřad, tak nemůže mít vliv zásadní.

[99] Nejvyšší správní soud si je vědom znění § 129 odst. 5 stavebního zákona, a tedy i obecného postulátu, podle něhož, nedošlo-li k prodloužení trvání stavby resp. k povolení změny v jejím užívání ani na základě žádosti stavebníka podané v řízení o odstranění stavby, je stavební úřad oprávněn nařídit její odstranění. Konečně žalovaný se opakovaně tohoto zákonem stanoveného postupu dovolával. V daném případě se však postup stavebního úřadu odvíjel nejen od rozhodnutí o zamítnutí první žádosti o prodloužení doby trvání staveb do roku 2031, ale předně i od následně vydaného rozhodnutí báňského úřadu, potažmo Českého báňského úřadu o druhé žádosti žalobce ze dne 5. 3. 2013, podané u něho s odvoláním na změnu věcné příslušnosti dle § 16 odst. 3 stavebního zákona ve znění po 1. 1. 2013.

[100] Jak vyplývá ze souvisejícího řízení ve věci vedené právě o této druhé žádosti (k tomu srov. rozsudek ze dne 30. 5. 2017, č. j. 5 As 235/2015 - 68) nebyla tato druhá žádost žalobce o povolení změny užívání staveb na stavby trvalé meritorně posouzena. Řízení (viz bod [6] shora) skončilo pravomocně zastavením řízení pro překážku litispendence, neboť orgány báňské správy tuto překážku řízení shledaly právě v dříve zahájeném řízení o odstranění staveb stavebním úřadem. Vycházely nesprávně z toho, že obdobně jako podáním žádosti o dodatečné povolení stavby (§ 129 odst. 2 stavebního zákona) se i v případě podání žádosti o změnu užívání dočasné stavby na trvalou obligatorně zahajuje řízení o odstranění stavby, ač je tomu tak toliko v případech, kdy stavebník požádá o dodatečné povolení dříve, než stavební úřad nepovolenou stavbu zjistil a řízení o odstranění zahájil (viz bod [21] rozsudku sp. zn. 5 As 235/2015). Nespornou mezi oběma stavebními úřady byla toliko procesní stránka věci, totiž, že řízení o odstranění staveb má podle přechodného ustanovení čl. II, bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. dokončit obecný stavební úřad podle dosavadních předpisů, který řízení před účinností této novely stavebního zákona zahájil a neskončil. Stavební úřad v řízení o odstranění stavby požádal dne 16. 4. 2013 nadřízený orgán, Ministerstvo pro místní rozvoj, o stanovisko k věcné příslušnosti ve smyslu § 133 správního řádu a v odpovědi byla potvrzena věcná příslušnost stavebního úřadu k řízení o odstranění staveb. V odvolacím řízení byl vyzván k vyjádření k věcné příslušnosti stavebního úřadu také Český báňský úřad, který zaujal ve stanovisku ze dne 1. 11. 2013, č. j. SBS 29409/2013/ČBÚ názor, že řízení o odstranění staveb by mělo být dokončeno právě u stavebního úřadu. Nastala tak situace, kdy druhá žádost žalobce věcně posouzena nebyla, ač pokud by nedošlo ke změně věcné kompetence stavebních úřadů (či za předpokladu, že ani dotčené stavby od 1. 1. 2013 nespadaly do kompetence báňského úřadu) a druhá žádost by byla opět podána obecnému stavebnímu úřadu (aby toto řízení „uvnitř“ řízení o odstranění staveb provedl), bylo by zjevné, že o této žádosti musí stavební úřad rozhodnout, popř. i dle § 101 či § 102 správního řádu novým rozhodnutím dříve, než nařídí odstranění staveb.

[101] Český báňský úřad v řízení o druhé žádosti nepopřel, že by byla po účinnosti novely stavebního zákona od 1. 1. 2013 dána jeho věcná příslušnost o daných stavbách rozhodovat, nebýt překážky litispendence, kterou spatřoval v běžícím řízení o odstranění staveb u stavebního úřadu, a proto řízení zastavil. Naopak stavební úřad potažmo žalovaný v řízení o odstranění stavby vycházel z toho, že řízení o druhé žádosti tímto pravomocně skončilo, a nařídil stavby odstranit. Tento postup stavebního úřadu potažmo žalovaného v tomto řízení nemohl být aprobován soudem jako zákonný, pakliže žalobce na rozpory mezi stavebním úřadem a báňským úřadem ohledně nutnosti dalšího trvání staveb zařízení staveniště pro povolený zajišťovací provoz Dolu Frenštát v žalobě poukazoval.

[102] K dalšímu postupu stavebního úřadu, potažmo žalovaného Nejvyšší správní soud podotýká, že dle uvedeného přechodného ustanovení čl. II. bod. 14 zákona č. 350/2012 Sb. řízení o odstranění stavby neskončené do 1. 1. 2013 bylo následně dokončeno podle dosavadních právních předpisů a ve věci pravomocně rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného. Tento postup byl aprobován jak Ministerstvem pro místní rozvoj tak Českým báňským úřadem, jak soud shora již uvedl. V dalším řízení je proto nutné, aby se žalovaný vypořádal s dopadem uvedeného přechodného ustanovení na situaci, kdy došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí o odstranění staveb soudem a vrácení věci k novému projednání již po účinnosti nové právní úpravy. Namístě proto předně bude, aby žalovaný, potažmo stavební úřad před dalším rozhodnutím či postupem ve věci postavily rovněž najisto, zda stavby dotčené řízením stavebního úřadu o odstranění stavby, popř. které z nich, jsou stavbami ve smyslu § 16 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013, a zda se jich, či některých z nich již nedotýká přechod kompetence stavebního úřadu na základě uvedené novely na obvodní báňský úřad. Český báňský úřad ve shora uvedeném vyjádření (viz bod [100]) k věcné příslušnosti (v době nedokončeného řízení o odstranění staveb) sice konstatoval, že ze sdělení báňského úřadu ze dne 25. 3. 2013 žádné pochybnosti, zda se v konkrétním případě jedná o stavbu podle § 16 odst. 2 nebo 3 stavebního zákona ve znění uvedené novely, nezakládá, podotkl toliko, že stavební úřad nežádal rozptýlení pochybností o zařazení konkrétních staveb dle § 16 odst. 5 téhož zákona. Soudu je však z úřední činnosti známo (související řízení ve věci vedené pod sp. zn. 5 As 235/2015), že Český báňský úřad naopak ve vyjádření ze dne 22. 1. 2016, zn. SBS 00974/2016/ČBÚ-23, k námitce stěžovatelky v kasační stížnosti, zastal názor, že pro vydání rozhodnutí ve věci změny v užívání stavby není rozhodné, jaké bylo původní určení (účel) staveb, ale rozhodující je k jakému účelu hodlá žadatel o změnu v užívání stavby stavbu nadále v budoucnu užívat a dodal, že režim zajištění je režimem přechodným, jedná se o přerušení prací souvisejících s otvírkou, přípravou a dobýváním po dobu, dokud se bude jevit dobývání ložiska nehospodárným. Nesouhlasil s tím, že stavby původního zařízení staveniště pro výstavbu dolu by nemohly sloužit dále účelu vymezenému v § 16 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2013.

[103] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v době soudního řízení byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 5. 2016, č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A19 zjištěn úpadek dlužníka OKD, a.s.; o způsobu řešení dlužníkova úpadku reorganizací bylo rozhodnuto následně. Na řízení vedené v této věci však nedopadá povinnost jej přerušit [§ 140a-140d zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon)] a ani žalobce jako dlužník nepozbyl v rozhodné době postavení osoby s dispozičními

oprávněními (§ 229 téhož zákona) ve vztahu k majetku, jehož se předmět tohoto řízení týká.

[104] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[105] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Totéž platí i pro žalovaného. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení, jež uplatnil.

[106] Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal vyjádření ke kasační stížnosti. Podání vyjádření představuje úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů, celkem tedy 3.400 Kč. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci soud proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v odměně, hotových výdajích a dani z přidané hodnoty advokáta v celkové výši 4.114 Kč. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla stěžovatelce stanovena přiměřená lhůta v délce jednoho měsíce.

[107] Ostatním osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud v řízení neukládal žádné povinnosti, z jejichž plnění by jim mohly vzniknout náklady. Žádná z těchto osob se ke kasační stížnosti ani nevyjádřila a ani nenavrhla, aby jí soud přiznal náhradu jiných nákladů řízení z důvodu zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), proto jim nebyla žádná náhrada přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu